

VYKRIVENIE

Maja Jackobs Jakúbeková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Maja Jackobs Jakúbeková	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2018)	111100

Prognóza konsolidácie

medzi vami a nimi diaľnica
pomenovali ju kaskádovito – D 66
slepá odbočka, mŕtve uhly
milión možností zabiť
z nedbalosti

dupneš na plyn
pádiš si to
po odpoveď: čas neexistuje

Glock v príručnej batožine
mátoží ti v hlave
v krvi
viac ako dve promile

žijú pri sebe – vy i oni

Potrubie

V plauzibilnom opojení delíriu
tremens
vzali nám výstné
legitímne
právo byť deťmi.
Budíš sa – nový deň
každé ráno
tabula rasa.

(Zbohom!)

Kížu sa
posledné zvyšky
tvojho tela
po potrubí.

Pochoduje

a vyzlieka sa
spotené čelo suší
piskľavý zvuk díva sa
Xanax položený
na nočnom stolíku
sa ti pred očami vznáša –
pripomienka všetkých mätúcich
mesiacov na intráku
v izbe vypnuté kúrenie
na prahu útroby vyvrhnuté
akoby s nami žil nakazený
jazvečík

zo staro-nových spomienok
na rímse búrky vystupuje hmla
Pani Noci predstavuje sa
kúzelník s dlhým predstavením
únava z činnosti,
ktorú si nezaslúžim
koľkýkrát sa samoporodím?
Akoby sme nahlas mlčali.

Na ničom z toho predsa nezáleží,
keď všetky cesty vedú do
apoziopézy...

Trikrát Ja

Na pyramíde
sa týči
sviečka
(moja).

Spláca dlhy.

V cudzom mene
spod nechta malíčka
vyberám písmeno

vystrihnuté z novín.

Zavádzam
nový vynález
do pohára.

Biele víno v prášku (!?)
zas nik patent neodkúpi.

Ľudské neduhy
naoko
nebudú
predsa
podporovať!

(*Najmä, keď sú moje.*)

Kanály

zívajú prázdnotou
krysy sa hryzú medzi sebou
steny smrdia čpavkom
oslavuje dvesto rokov a pár dní,
(nezabudni)

pach hniloby
výročia neráta
toľká to potupa
pre mŕtve holuby
s tetovaním medúzy
odosielam telegram

Prevét

Vychladli sme
vzlietli cez chmáry
po padlých cudzincoch
úbohých.
Dávaj si pozor,
Nebohý,
aby ťa nezanieslo tam, kde je
zatvorené.

V hurikáne ma stáča do stredu
tvojho jadra.
Cieľ bezpečne presný
(ne)vidím
medzi tým všetkým.

Cesta prevétom končí.
S tebou sa lúčim,
Entropia!

Vykrivenie

pohľadom skrivím

dominantu mesta na Považí
slizkými čepeľami
aké cerí žralok
odfúkne hrdzu do útrov
Váhu
pridám jej okovy blízkosti:
vznikne intimita.
Šepkám až kričím
pod donútením ostrej šable
želám si zrást'
s ňou
úpenlivo prosím
kata
tiež je hrdzavý
rúha sa
ja kajam.

Ťarcha

Diagnózu volajú F20
možno sa v karte píše
F25.
Zatiaľ nepoznajú
všetky príznaky.

Nahota
tvojho tieňa
ťaží moje paže
(všetko sa v Jedno zlieva).
Emanuje.
Dráždivé pohyby lona
sú posledným
mantinelom
(hromozvod, ktorý dablér
obchádza).

Si dokonalou
predstavou,
ja pomyselnou
hranicou
ťarchy,

ktorú si mi
venoval.
Kúsok intimity
zabalený
v darčekovom papieri.

Citujem ťa nežne:
dotykom blízkosť
nenahradíš
nehou
hru nedohráš –
opakuješ donekonečna:
Všetky cesty vedú do
apoziopezý...

Polnočný sadizmus

S výčitkou pod vankúšom
slúžiacim ako ultimátum
donekonečna sa pýtam
na jedinú ozajstnú axiómu,
ktorej obsah si mi zakázal
opakovať ako mantru.

(Vyslovujem ju len medzi
turbulenciami.)

Spovedám ju
zo všetkých uhlov,
aj keď ju máš
ustavične
na perách.

Pomôcka na vydieranie
generujúc tvoje svedomie
(nekompletná,
plytká)
viac nezaberá.

Citový rozsah čajovej lyžičky

to vieš, zaslúžiš si
byť zvrhnutý!

Napln sa môžem spýtať:
Prečo nemôžeš byť ako on...

Odpudivá kompozícia

kompozícia šera na vianočnej
pohľadnici
desí rodičov
a malé deti majú tisíc mien
tvárime sa, že nás trápi
znečisťovanie,
rozvojové krajiny, počujeme
že Indiáni hladujú
že vymysleli hybridné autá
že technická singularita je hrozbou
(odosobnenej) budúcnosti

Stlačím Replay

na Slnku, splyniem
s hromom
a konečne
si vypočuješ
obohratú hysterku
keď prejdem
okolo seba
a budem sa ignorovať.

Vypnutie
sa stalo
účel opäť
svätíl prostriedky.

Všetky cesty vedú do
apoziofézy...

Koncesijná odkvapávka

zabili sme ďalšieho boha
(bez predohry)
kašlite na Nietzscheho
cítim jeho pot
(„Zhyň Satanáš!“ kričia poslední)
prešiel na našu stranu

cítim tvoj pot
vôbec nie mužný
v poradí mesiáš Medián
opakuješ apolónsky princíp
keď sa Boh spýta, či si (z)hrešil
so vztyčeným prostredníkom
odpovieš: Dionýzos Lothbrok,
snažil som sa zhliť do raňajších
ponožiek, aby gesto
otrokov nebolo vidieť medzi
Kattegatčanmi

cítim tvoj pot
božskej Kája (nechávaš sa
oslovovať ako trtko,
nie si hodný prívlastku nadčlovek)
schovaný v črevách juke boxu
blúdiš útrokami skorodovaných
riadkov
kliknem na morálne nadradený
song
ozvú sa

(bez hlasu démiurga, ktorý by
potreboval vokalistky)
a ďalej
tancujú s nimi tí,
čo boli ochotní za tebou vybehnúť
aj päť poschodí

Vieš si život zariadiť.
O chvíľu ľudia zabijú aj teba

s pokrikom: Zhyň Satanáš!
Tým istým, ktorý tak dôverne
poznáš...

Všetky cesty vedú do apoziofézy...
hovoriš tomu *večný návrat
rovnakého*.

Oko subjektívu

Zas vo mne,
keď seba nevnímam
takmer pocit,
no až toľkú osvetu
mu nedovolí
pod orwellovskou kontrolou,
ktorú má na svedomí.

Zdá sa, akoby si redol,
keď v pološere rozopínaš košeľu.
Hráš druhé husle
čo nebudú počuť,
keď mu firma hodí odškodné
za celoživotné sólo.

Rozložená

Skotúľaná v bazéne nechce von.
Nevidieť ju na scéne – zaliatu
betónom
v inej krajine, vo sne, ani pod
lupou.

Horizont zastiera
čierna diera v stole.
Šuplíky prázdne
do jej Raja neprenikneš
málo to chceš
(heslo nie je známe).

Klbko z lana stvorilo ju pre seba

žije bez slnka, hravá
skladná
málo nákladová
sebaprogramuje sebestačne,
algoritmom vyhrieva okolie
v galaxii menom Prozac.

Premiéra

Útek v permanentnej línii
zotrvačník europoidný
Taký,
ktorého by zvolili
(polo)demokraticky.

Nihil póza
apoliticky sa javí
klam,
aký vyvolá amatér schizofrenik
čo bol tu milión ráz,
lež z histórie sa nepoučil nik.

Tachykardia

Chceš zhasnúť slnko?
Príšerne páli.
Chabé výhovorky môžeš jebať!
Príliš to bolí.

Zhasni Boha
vypni deň
jakživ sme takými neboli
dôvody predsa doposiaľ
v dejinách rolu nehrali.

Faradayova

klietka

Stúpame
kanabisom kŕmení
padáme
so skladbou
z počutia.

Obchádza dimenzie,
zmaže nemožné
nastavenie mysli neexistuje.
Volím alternatívu B:
so životom – uzákonili – musíš
hrať vabank.

Plán záložcu ostáva.

Snažíš sa
byť v pohode.

Skladáme sa a búrame –
stále nanovo
podobne je na tom Kosovo –
– double dávka zdieľaného šťastia.

Armády bábik

Sú ich plné kanály
(životov) poetiky starej lyriky
každý (pseudo)tragický
už od piky.
Rovnaký rigorózný scenár
podľa predlohy (proto)hipstera.

V hlavných úlohách
nejaké „my“,
beztvará hmota,
v strede púšte

prázdna nádrž.

Derniéra

Tuším som vtedy mala
obdobie Grahama Greena
v lámanej angličtine
s kanadským akcentom.
Meter šesťdesiattri
telo na splíne
ďalšia v tom.

Skóre nula štyri
naivita neskúsenej,
možno poľahčujúca okolnosť
idola tribus
na návistnom podnose.

Všetky cesty vedú do apoziopézy...